

Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT

A. RANTOS

fremSAT den 21. juni 2022¹

Sag C-284/21 P

**Europa-Kommissionen
mod**

Anthony Braesch,

Trinity Investments DAC,

Bybrook Capital Master Fund LP,

Bybrook Capital Hazelton Master Fund LP,

Bybrook Capital Badminton Fund LP

»Appel – statsstøtte – støtte til omstrukturering – banksektoren – foreløbig undersøgelse – afgørelse, hvorved støtten erklæres forenelig med det indre marked – formaliteten – artikel 263, stk. 4, TEUF – søgsmålskompetence – artikel 108, stk. 2, TEUF – begrebet »interesseret part« – forordning (EU) 2015/1589 – artikel 1, litra h) – begrebet »interesseret part««

Indledning

1. Europa-Kommissionen har i appelskriftet nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 24. februar 2021, Braesch m.fl. mod Kommissionen², hvorved det blev fastslået, at et søgsmål med påstand om annullation af Europa-Kommissionens afgørelse om ikke at gøre indsigelse, der var truffet på grundlag af artikel 4, stk. 3, i forordning (EU) 2015/1589³, hvorved Kommissionen efter afslutningen af den foreløbige undersøgelse og på grundlag af de tilsagn, som de italienske myndigheder havde afgivet, havde erklæret Den Italienske Republiks statsstøtte til Banca Monte dei Paschi di Siena (herefter »BMPS«) forenelig med det indre marked, kunne antages til realitetsbehandling⁴.

2. Denne sag giver Domstolen lejlighed til at præcisere betingelserne for antagelse til realitetsbehandling af et søgsmål til prøvelse af en afgørelse om ikke at gøre indsigelse vedrørende en statsstøtteforanstaltning og nærmere bestemt betingelserne for, at personer, der hverken er konkurrenter til en modtager af denne støtte eller hævder at være berørt af den på

¹ – Originalsprog: fransk.

² – T-161/18 (herefter »den appellerede dom«) (EU:T:2021:102).

³ – Rådets forordning af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 [TEUF] (EUT 2015, L 248, s. 9).

⁴ – Afgørelse C(2017) 4690 final af 4.7.2017 om statsstøtte SA.47677 (2017/N) – Italien, ny støtte til og ændret omstrukturingsplan for Banca Monte dei Paschi di Siena (herefter »den omtvistede afgørelse«).

markedet, kan kvalificeres som »interesserede parter« som omhandlet i artikel 108, stk. 2, TEUF eller som »interesserede parter« som omhandlet i artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589⁵ med henblik på at gøre gældende, at de har søgsmålskompetence i forhold til denne afgørelse.

Sagens baggrund

3. Den første⁶ af sagsøgerne i første instans er en repræsentant for indehavere af obligationer benævnt »Floating Rate Equity-Linked Subordinated Hybrid-FRESH« 2008 (herefter »FRESH-obligationerne«), og de øvrige sagsøgere⁷ er indehaverne af disse obligationer.

4. De nævnte obligationer blev udstedt i 2008 i forbindelse med følgende transaktion:

- BMPS gennemførte en kapitalforhøjelse på 950 mio. EUR, der var forbeholdt J.P. Morgan Securities Ltd (herefter »JPM«), som tegnede aktier i BMPS (herefter »FRESH-aktierne«) og indgik en aftale om brugsret med BMPS, hvorefter JPM bevarer den egentlige ejendomsret til disse aktier, mens BMPS oppebærer en brugsret, og en aftale om ombytning af aktier vedrørende selskaber (herefter »FRESH-aftalerne«).
- JPM erhvervede de nødvendige midler til tegning af FRESH-aktierne i Bank of New-York Mellon (Luxembourg), som blev erstattet af Mitsubishi UFJ Investor Services & Banking SA (Luxembourg) (herefter »MUFJ«), som udstedte FRESH-obligationerne i henhold til luxembourgsk ret for et beløb på 1 mia. EUR.
- I henhold til en swap-aftale mellem JPM og MUFJ og en forvaltningskontrakt mellem MUFJ og indehaverne af FRESH-obligationerne⁸, som af sagsøgerne blev betegnet som »FRESH-instrumenter«, blev de gebyrer, som JPM opkrævede fra BMPS i henhold til FRESH-aftalerne, overført til MUFJ og derefter til indehaverne af FRESH-obligationer i form af kuponer.

⁵ – Som jeg forklarer nedenfor, fremgår det af Domstolens faste praksis, at begrebet »interesserede parter« i artikel 108, stk. 2, TEUF svarer til begrebet »interesserede parter« i artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589 (jf. fodnote 24 til dette forslag til afgørelse). Når der ikke kræves nogen sondring mellem disse to begreber, vil jeg i det følgende generelt anvende udtrykket »interesseret part« eller »interesserede parter«.

⁶ – Anthony Braesch.

⁷ – Trinity Investments DAC, Bybrook Capital Master Fund LP, Bybrook Capital Hazelton Master Fund LP og Bybrook Capital Badminton Fund LP.

⁸ – Swap-aftalen og forvaltningskontrakten er underlagt luxembourgsk ret.

5. I 2016 vedtog de italienske myndigheder lovdekret nr. 237/2016⁹, som fastsætter lovrammerne for likviditetsstøtte og forebyggende rekapitaliseringer¹⁰, og i 2017 anmeldte de en rekapitaliseringsstøtte til BMPS på 5,4 mia. EUR (herefter »den omtvistede støtte«) til Kommissionen¹¹, ledsaget af en omstruktureringsplan og en række tilsagn¹².

6. Omstruktureringsplanen indeholdt bl.a. byrdefordelingsforanstaltninger, som indebar, at egenkapital, hybridkapital og efterstillet gæld blev anvendt til dækning af BMPS' eventuelle tab, inden der blev ydet statsstøtte til banken. Disse foranstaltninger medførte, at FRESH-aftalerne blev ophævet.

7. I den omtvistede afgørelse, der blev vedtaget efter afslutningen af den foreløbige undersøgelse, konkluderede Kommissionen, at den omtvistede støtte var forenelig med det indre marked i medfør af artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF¹³, navnlig henset til Kommissionens meddelelse om statsstøttereglerne anvendelse fra den 1. august 2013 på støtteforanstaltninger til fordel for banker i forbindelse med finanskrisen (»bankmeddelelsen«)¹⁴ og til direktiv 2014/59/EU¹⁵.

8. Hvad nærmere angår den omtvistede støttes forenelighed med bankmeddelelsen fandt Kommissionen navnlig, at byrdefordelingen for indehaverne af aktier og efterstillet gæld var passende, idet omstruktureringsomkostningerne og støttebeløbet var begrænset til et minimum i overensstemmelse med kravene i bankmeddelelsen¹⁶.

Retsforhandlingerne for Retten og den appellerede dom

9. Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 5. marts 2018 anlagde sagsøgerne søgsmål i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse.

⁹ – Decreto-legge n. 237 – Disposizioni urgenti per la tutela del risparmio nel settore creditizio (lovdekret nr. 237 om hasteforanstaltninger til beskyttelse af opsparing i kreditsektoren) af 23.12.2016 (GURI nr. 299 af 23.12.2016), som blev ophøjet til lov og ændret ved legge di conversione (konverteringslov) af 17.2.2017 (GURI nr. 43 af 21.2.2017).

¹⁰ – Dette indgreb fra den italienske lovgivers side fulgte efter en europæisk stresstest, som Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) havde gennemført i 2016, og som bl.a. havde afsløret et egenkapitalunderskud for BMPS i forbindelse med det negative scenario. Den Italienske Republik havde forinden ydet omstruktureringsstøtte til BMPS, som under hensyntagen til en omstruktureringsplan og en række tilsagn allerede var blevet godkendt af Kommissionen i 2013 og tilbagebetalt fuldt ud af BMPS i 2015.

¹¹ – Denne støtte bestod af to støtteforanstaltninger til fordel for BMPS (herefter »de omhandlede foranstaltninger«). Den første foranstaltning bestod af en likviditetsstøtte på 15 mia. EUR i form af statsgarantier for foranstillede forpligtelser, og den anden foranstaltning bestod af den støtte til forebyggende rekapitalisering til BMPS på 5,4 mia. EUR, der er nævnt i punkt 5 i dette forslag til afgørelse.

¹² – Denne anmeldelse skete i forlængelse af en ansøgning om ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige i form af en forebyggende rekapitalisering i henhold til lovdekret nr. 237/2016, som BMPS indgav efter et mislykket forsøg på at rejse ny privat kapital. Kommissionen havde tidligere i 2016 efter Den Europæiske Centralbanks (ECB) erklæring om, at BMPS var solvent, midlertidigt godkendt en individuel likviditetsstøtte på 15 mia. EUR til BMPS på grundlag af tilsagn fra de italienske myndigheder, som havde forpligtet sig til at fremlægge en omstruktureringsplan inden for en frist på to måneder fra garantistillelsen, medmindre støtten blev tilbagebetalt inden for samme frist.

¹³ – Det fremgår bl.a. af denne bestemmelse, at støtte til afhjælpning af en alvorlig forstyrrelse i en medlemsstats økonomi kan betragtes som forenelig med det indre marked.

¹⁴ – EUT 2013, C 216, s. 1 (herefter »bankmeddelelsen«).

¹⁵ – Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 15.5.2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190). Kommissionen fandt i denne forbindelse, at de betingelser, hvorunder støtteforanstaltningerne var blevet tildelt, var i overensstemmelse med undtagelsen i dette direktivs artikel 32, stk. 4, litra d).

¹⁶ – Kommissionen fastslog i øvrigt, at omstruktureringsplanen var egnet til at genoprette BMPS' levedygtighed på lang sigt, og at den indeholdt tilstrækkelige byrdefordelingsforanstaltninger og tilstrækkelige garantier til at begrænse urimelige konkurrencefordrejende virkninger. Kommissionen anførte ligeledes, at der var sikret en passende overvågning af omstruktureringsplanens gennemførelse.

10. Til støtte for dette søgsmål fremsatte sagsøgerne fem anbringender, hvoraf det sidste vedrørte en tilsidesættelse af artikel 108, stk. 2 og 3, TEUF, af artikel 4, stk. 3 og 4, i forordning 2015/1589 og af deres proceduremæssige rettigheder, for så vidt som Kommissionen ikke havde indledt den formelle undersøgelsesprocedure, selv om der var alvorlig tvivl om, hvorvidt de byrdefordelingsforanstaltninger, der indgik i den omtvistede støtte, var forenelige med EU-retten¹⁷.

11. Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 16. maj 2018 fremsatte Kommissionen en formalitetsindsigelse i henhold til artikel 130 i Rettens procesreglement. Sagsøgerne fremkom med bemærkninger til denne indsigelse den 10. juli 2018, og parterne afgav mundtlige indlæg og besvarede skriftlige og mundtlige spørgsmål fra Retten i retsmødet den 9. juli 2020.

12. Ved den appellerede dom forkastede Retten Kommissionens formalitetsindsigelse uden at træffe afgørelse om realiteten¹⁸. Efter at Retten i denne doms præmis 35-41 havde konstateret, at sagsøgerne havde status som »interesserede parter« som omhandlet i henholdsvis artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589, fastslog den, at de havde dels søgsmålsinteresse¹⁹, dels søgsmålskompetence, eftersom den omtvistede afgørelse berørte dem umiddelbart og individuelt som »interesserede parter«²⁰.

Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande

13. Kommissionen har i appelskriftet nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver den appellerede dom, selv træffer afgørelse i første instans, idet den afviser søgsmålet, og tilpligter sagsøgerne i første instans at betale sagsomkostningerne.

14. Sagsøgerne i første instans, som er de indstævnte i appelsagen, har nedlagt påstand om, at Domstolen forkaster appellen og tilpligter Kommissionen at betale sagsomkostningerne.

15. Parterne har ligeledes besvaret spørgsmål fra Domstolen i retsmødet den 7. april 2022.

Bedømmelse

16. Retten fastslog i den appellerede dom, at det søgsmål, der var anlagt af sagsøgerne i første instans, kunne antages til realitetsbehandling, eftersom de havde søgsmålsinteresse og søgsmålskompetence i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF. Hvad nærmere angår søgsmålskompetencen bemærkede den, at sagsøgerne i første instans kunne nedlægge påstand

¹⁷ – For så vidt angår de fire første anbringender vedrørte det første en tilsidesættelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1) og en begrundelsesmangel, det andet, at Kommissionen ulovligt havde krævet FRESH-aftalerne ophævet, det tredje, at den omtvistede afgørelse var diskriminerende i forhold til indehaverne af FRESH-obligationer, og det fjerde, at Kommissionen ved at godkende anvendelsen af byrdefordelingsforanstaltninger på FRESH-instrumenterne havde tilsidesat ejendomsretten for indehaverne af FRESH-obligationerne.

¹⁸ – Det er klart, at Retten med dommen om, hvorvidt søgsmålet kunne antages til realitetsbehandling, ønskede at tillægge sin afgørelse principiel rækkevidde.

¹⁹ – Den appellerede dom, præmis 43-55.

²⁰ – Den appellerede dom, præmis 56-63.

om annullation af den omtvistede afgørelse som »interesserede parter« med henblik på at sikre beskyttelsen af de proceduremæssige rettigheder, som de havde i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6, stk. 1, i forordning 2015/1589.

17. Kommissionen har støttet sin appel på et enkelt anbringende om, at Retten fejlagtigt kvalificerede sagsøgerne i første instans som »interesserede parter«.

18. Jeg vil i forbindelse med bedømmelsen af appellen i det væsentlige følge den inddeling af argumenterne i tre punkter, som parterne har fulgt. Jeg vil først behandle begrebet søgsmålskompetence for »interesserede parter« i henhold til de EU-retlige bestemmelser på statsstøtteområdet, dernæst undersøge, hvordan begrebet »interesserede parter« blev anvendt i den appellerede dom, hvilket er genstanden for det eneste appelanbringende, og endelig kort berøre Kommissionens argument om, at retssager for nationale retsinstanser ikke er relevante for de indstævntes søgsmålskompetence.

Søgsmålskompetence som »interesseret part« i henhold til de EU-retlige bestemmelser og Domstolens praksis på statsstøtteområdet

19. Det skal for det første fremhæves, at det fremgår af artikel 108, stk. 3, TEUF, at når Kommissionen er af den opfattelse, at en påtænkt støtteforanstaltning er uforenelig med det indre marked, iværksætter den uopholdeligt den i denne artikels stk. 2 fastsatte formelle undersøgelsesprocedure. I henhold til den sidstnævnte bestemmelse træffer Kommissionen efter afslutningen af denne procedure en afgørelse »efter at have givet de interesserede parter en frist til at fremsætte deres bemærkninger«.

20. Artikel 4 i forordning 2015/1589 omhandler i denne sammenhæng en foreløbig undersøgelse af støtteforanstaltningerne, som skal gøre det muligt for Kommissionen at danne sig en første opfattelse af, om disse foranstaltninger har karakter af statsstøtte, og om de eventuelt er forenelige med det indre marked. Det fremgår af denne artikels stk. 3, at hvis Kommissionen konstaterer, at foranstaltningen ikke giver anledning til tvivl om, at den er forenelig med det indre marked, for så vidt som den falder inden for anvendelsesområdet for artikel 107, stk. 1, TEUF, træffer den afgørelse om ikke at gøre indsigelse²¹.

21. Hvad for det andet angår realitetsbehandlingen af et søgsmål til prøvelse af en sådan afgørelse skal det påpeges, at enhver fysisk eller juridisk person i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF og på det grundlag, der er omhandlet i denne artikels stk. 1 og 2, navnlig kan indbringe klage med henblik på prøvelse af retsakter, som berører vedkommende umiddelbart og individuelt.

22. Ifølge Domstolens faste praksis er enhver interesseret part som omhandlet i artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589 desuden umiddelbart og individuelt berørt af en afgørelse om ikke at gøre indsigelse, der vedtages i overensstemmelse med denne forordnings artikel 4, stk. 3. De interesserede parter, der er indrømmet de i artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 6, stk. 1, i den

²¹ – Hvis Kommissionen derimod i overensstemmelse med artikel 4, stk. 4, i forordning 2015/1589 konstaterer, at den anmeldte foranstaltning giver anledning til tvivl om, hvorvidt den er forenelig med det indre marked, har den pligt til at træffe afgørelse om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure. Ifølge denne forordnings artikel 6, stk. 1, skal den pågældende medlemsstat og andre interesserede parter i en sådan afgørelse opfordres til at fremsætte bemærkninger inden for en nærmere fastsat frist.

nævnte forordning fastsatte proceduremæssige garantier, kan nemlig kun opnå, at disse respekteres, hvis de har adgang til at indbringe en sådan afgørelse for Unionens retsinstanser²².

23. Da den omtvistede afgørelse i det foreliggende tilfælde er en afgørelse om ikke at gøre indsigelse, og sagsøgerne i første instans har gjort gældende, at deres proceduremæssige rettigheder er blevet tilsidesat²³, er det derfor tilstrækkeligt, at de godtgør, at de har status som interesserede parter, for at de kan anses for at have søgsmålskompetence som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF.

24. Det skal for det tredje påpeges, at der i henhold til artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589 ved »interesserede parter« bl.a. forstås alle personer, virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder, *hvis interesser måtte være berørt af den tildelte støtte*, herunder navnlig støttemodtageren, konkurrerende virksomheder og erhvervsorganisationer²⁴. Det drejer sig således om en ubestemt helhed af adressater²⁵. Ifølge Domstolens faste praksis er det desuden afgørende for, at en person, en virksomhed eller en sammenslutning af virksomheder kan kvalificeres som »interesseret part«, at denne i tilstrækkelig grad godtgør, at der er risiko for, at støtten har en konkret indvirkning på situationen for den selv eller de personer, som den repræsenterer²⁶.

25. De indstævnte er i det foreliggende tilfælde ikke at finde blandt de »interesserede parter«, der udtrykkeligt er angivet som eksempler i artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589²⁷. Det er derfor uklart, om den omtvistede støtte risikerer at få konkret indvirkning på deres situation.

²² – Jf. i denne retning dom af 24.5.2011, Kommissionen mod Kronoply og Kronotex (C-83/09 P, herefter »dommen i sagen Kommissionen mod Kronoply og Kronotex«, EU:C:2011:341, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis). Domstolen har herved præciseret, at når en sagsøger har nedlagt påstand om annullation af en afgørelse om ikke at gøre indsigelse, kritiserer vedkommende som det væsentlige, at denne afgørelse er blevet vedtaget, uden at Kommissionen har indledt den formelle undersøgelsesprocedure, hvorved den har tilsidesat sagsøgerens proceduremæssige rettigheder (jf. i denne retning dommen i sagen Kommissionen mod Kronoply og Kronotex, præmis 59). Hvis sagsøgeren anfægter berettigelsen af en afgørelse om vurdering af støtten som sådan, er den omstændighed alene, at sagsøgeren kan anses for interesseret part i artikel 108, stk. 2, TEUF's forstand, derimod ikke tilstrækkelig til at fremme sagen til realitetsbehandling. Sagsøgeren må i så fald godtgøre, at vedkommende har en særlig stilling som omhandlet i dom af 15.7.1963, Plaumann mod Kommissionen (25/62, EU:C:1963:17), hvorefter andre personer end en afgørelses adressater kun vil kunne påstå, at de berøres individuelt, hvis denne afgørelse rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten (jf. i denne retning navnlig dom af 2.9.2021, Ja zum Nürburgring mod Kommissionen, C-647/19 P, EU:C:2021:666, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis). Jf. vedrørende udviklingen i retspraksis vedrørende tredjeparters adgang til at anlægge søgsmål til prøvelse af en afgørelse om ikke at gøre indsigelse navnlig H. P. Nehl, »Direct Actions and Judicial Review before the Union Courts«, *State Aid Law of the European Union*, Oxford, 2016, s. 419.

²³ – Som led i deres femte anbringende i første instans.

²⁴ – Det skal for fuldstændighedens skyld præciseres, at begrebet »interesseret part«, som er defineret i artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589, gengiver definitionen af begrebet »interesseret part« som omhandlet i artikel 108, stk. 2, TEUF, således som det følger af Domstolens praksis (jf. i denne retning dom af 2.9.2021, Ja zum Nürburgring mod Kommissionen, C-647/19 P, EU:C:2021:666, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis). Ifølge retspraksis forud for ikrafttrædelsen af Rådets forordning (EF) nr. 659/99 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT 1999, L 83, s. 1) (forgængeren for forordning 2015/1589) var de retssubjekter, der havde status som »interesserede parter« som forudsat i artikel 93, stk. 2, EØF (nu artikel 108, stk. 2, TEUF), og som dermed i medfør af artikel 173, stk. 4, EØF (nu artikel 263, stk. 4, TEUF) kunne indbringe annullationssøgsmål som umiddelbart og individuelt berørte, nemlig personer, virksomheder eller sammenslutninger, hvis interesser måtte være berørt af den tildelte støtte, dvs. navnlig konkurrerende virksomheder til støttemodtagerne og erhvervsorganisationer (jf. navnlig dom af 14.11.1984, Intermills mod Kommissionen, 323/82, EU:C:1984:345, præmis 16, og af 2.4.1998, Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, præmis 41).

²⁵ – Jf. i denne retning dom af 14.11.1984, Intermills mod Kommissionen (323/82, EU:C:1984:345, præmis 16), og dommen i sagen Kommissionen mod Kronoply og Kronotex, præmis 63.

²⁶ – Jf. i denne retning navnlig dom af 9.7.2009, 3F mod Kommissionen (C-319/07 P, herefter »dommen i sagen 3F mod Kommissionen«, EU:C:2009:435, præmis 33), og dommen i sagen Kommissionen mod Kronoply og Kronotex, præmis 65.

²⁷ – Der henvises i denne bestemmelse »navnlig« til de nævnte kategorier af personer, dvs. modtageren af den omtvistede støtte, konkurrerende virksomheder og erhvervsorganisationer.

26. Kommissionen har i denne henseende gjort gældende, at Domstolen kun har anset sagsøgere, som godtgjorde, at den omtvistede statsstøtte kunne have en konkret indvirkning på deres situation »i sammenhæng med konkurrencen«, for at være interesserede parter, hvorimod de indstævnte har indvendt, at selv om en sagsøger skal godtgøre, at den omtvistede foranstaltning har en negativ indvirkning på vedkommendes situation, for at påvise sin status som »interesseret part«, kræves det ikke, at denne indvirkning er af konkurrencemæssig karakter.

27. Jeg gør opmærksom på, at Domstolen flere gange har fastslået, at der *kan* være en konkret indvirkning på sagsøgerens situation som følge af påvirkningen af dennes konkurrencemæssige stilling, selv om der ikke foreligger noget direkte konkurrenceforhold til modtageren af den omtvistede foranstaltning, hvilket bl.a. var tilfældet i dommen i sagen 3F mod Kommissionen²⁸ og dommen i sagen Kommissionen mod Kronoply og Kronotex²⁹, som Kommissionen har påberåbt sig.

28. I dommen i sagen 3F mod Kommissionen bemærkede Domstolen nærmere bestemt, at »[d]et [...] ikke [er] udelukket, at en fagforening for lønmodtagere kan anses for »interesseret part« som omhandlet i artikel 88, stk. 2, EF [nu artikel 108, stk. 2, TEUF], såfremt den påviser, at dens egne eller medlemmernes interesser kan være berørt af den tildelte støtte«, og at »[f]agforeningen [...] i tilstrækkelig grad [skal] godtgøre, at der er risiko for, at støtten har en konkret indvirkning på situationen for den selv eller de søfolk, som fagforeningen repræsenterer«³⁰, uden at præcisere begrebet »konkret indvirkning« nærmere. Desuden angav Domstolen ved anvendelsen af dette princip i den konkrete sag navnlig, at »en sagsøger fortsat i fornødent omfang [skal] bevise, at hans interesser eventuelt er berørt af støtten, hvilket kan ske ved at godtgøre, at han faktisk er i en konkurrencesituation over for andre fagforeninger, der opererer på samme marked«³¹.

29. Domstolen henviste i dommen i sagen Kommissionen mod Kronoply og Kronotex indledningsvis til det princip, der blev fastsat i præmis 33 i dommen i sagen 3F mod Kommissionen, og hvorefter det, for at en virksomhed kan betragtes som interesseret part, »[kræves], at denne virksomhed i tilstrækkelig grad godtgør, at der er risiko for, at støtten har en konkret indvirkning på dens situation«, og anvendte dernæst dette princip på den foreliggende situation, idet den konkluderede, at Retten ikke havde begået en retlig fejl, da den fastslog, at sagsøgerne havde status af interesserede parter som omhandlet i artikel 1, litra h), i forordning nr. 659/99 [der er blevet erstattet af artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589], eftersom disse sagsøgere i det væsentlige havde ført tilstrækkeligt bevis for, at der fandtes en konkurrencemæssig sammenhæng, og at deres stilling på markedet var potentielt berørt, hvilket skyldtes den anfægtede støtte³².

²⁸ – I denne sag var sagsøgeren en fagforening, som forhandlede de vilkår og betingelser, hvorunder arbejdskraften blev ydet til virksomhederne, og som gjorde gældende, at støtteforanstaltninger, der i det væsentlige sigtede mod at begunstige sømænd om bord på fartøjer, der var registreret i det danske internationale skibsregister, kunne påvirke dens konkurrencesituation over for andre fagforeninger, der organiserede søfolk, og hvis medlemmer var modtagere af denne støtte.

²⁹ – I denne sag var sagsøgerne virksomheder, der købte det samme råmateriale som støttemodtageren, nemlig industritræ, og som påberåbte sig, at statsstøtten til den sidstnævnte virksomhed kunne berøre deres konkurrencemæssige stilling på markedet for industritræ.

³⁰ – Dommen i sagen 3F mod Kommissionen, præmis 33.

³¹ – Dommen i sagen 3F mod Kommissionen, præmis 59. Det er i øvrigt uklart, om Domstolen i denne passage henviste til »konkurrencesituationen« i den betydning, som Kommissionen har angivet, dvs. en reel konkurrence på det indre marked som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

³² – Dommen i sagen Kommissionen mod Kronoply og Kronotex, præmis 65-71.

30. Selv om det følger af disse to domme, at påvirkningen af en sagsøgers markedsstilling, uanset om denne er en direkte konkurrent til modtageren af den formodede statsstøtte, er *tilstrækkelig* til, at sagsøgeren kan kvalificeres som »interesseret part«, kan det derfor ikke heraf udledes, at denne påvirkning ligeledes er *nødvendig* for, at denne kvalificering lægges til grund.

31. Efter min opfattelse understøttes denne fortolkning desuden af den seneste dom af 2. september 2021, *Ja zum Nürburgring mod Kommissionen*³³, hvori Domstolen i overensstemmelse med generaladvokatens forslag til afgørelse³⁴ udtrykkeligt forkastede Kommissionens argument om, at status som »interesseret part« forudsætter, at der foreligger et konkurrenceforhold, og bl.a. fastslog, at en enhed, som ikke er konkurrent til modtageren af den omtvistede støtte, kan betegnes som »interesseret part«, såfremt den har godtgjort, at dens interesser kan være påvirket af støttetildelingen, hvilket kræver, at den godtgør, at der er risiko for, at støtten har en »konkret indvirkning på dens situation«³⁵.

32. Selv om det fremgår af denne retspraksis, at status som »interesseret part« ikke nødvendigvis kræver, at der foreligger en konkret indvirkning på sagsøgerens situation i sammenhæng med konkurrencen, men at der foreligger en konkret indvirkning på den pågældendes situation, der kan være bredere, er det også nødvendigt at afdække omfanget af og grænserne for en sådan konkret indvirkning.

33. I denne forbindelse kan begrebet »interesseret part« efter min opfattelse ikke udvides til at omfatte enhver part, der beklager sig over en forringelse af sin økonomiske situation alene ud fra en sammenligning af denne situation før og efter afgørelsen om ikke at gøre indsigelse, uden at denne afgørelse eller mere præcist den statsstøtte, der erklæres forenelig med det indre marked, er årsag til den nævnte situation, hvilket de facto vil medføre indførelsen af en »actio popularis«. Begrebet »interesseret part« bør derfor defineres med henvisning til en særlig interesse, nemlig en interesse, der er forbundet med anvendelsen af reglerne på statsstøtteområdet, og som dermed vedrører faktorer, der er relevante for bedømmelsen af denne støtte forenelighed med det indre marked³⁶. Hvis der anlægges en bredere tilgang, er der efter min opfattelse risiko for, at statsstøttereglerne udnyttes til andre formål.

34. Efter min opfattelse vil en sådan specifik interesse, dvs. en interesse, der er forbundet med støttereglernes anvendelse, imidlertid kunne konstateres, når sagsøgeren er (eller kan blive) *påvirket af tildelingen af den omtvistede støtte*, dvs. når der er risiko for, at denne støtte, som

³³ – C-647/19 P (EU:C:2021:666).

³⁴ – Jf. generaladvokat Pitruzzellas forslag til afgørelse *Ja zum Nürburgring mod Kommissionen* (C-647/19 P, EU:C:2021:347, punkt 30 og 31 samt den deri nævnte retspraksis).

³⁵ – Jf. dom af 2.9.2021, *Ja zum Nürburgring mod Kommissionen* (C-647/19 P, EU:C:2021:666, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis). Jeg kan heller ikke tilslutte mig Kommissionens anbringende om, at Domstolens konklusion på dette punkt var begrundet i, at sagsøgerne i det pågældende tilfælde kunne betragtes som potentielle konkurrenter til modtageren af den omtvistede støtte. I denne dom påpegede Domstolen nemlig, hvilket Retten også havde gjort i den appellerede dom, at appellanten var en forening, hvis mål (af almen interesse) var uforeneligt med støttemodtagerens mål (om at maksimere fortjenesten). Domstolen havde efter min opfattelse ikke til hensigt at støtte sin vurdering på en potentiel konkurrencesituation, men snarere at begrunde, at støtten til den pågældende modtager kunne »påvirke« appellans og dennes medlemmers »interesser« (som ikke nødvendigvis er af økonomisk karakter, når der er tale om en forening, som forfølger en almen interesse) (den nævnte doms præmis 66 og 67). Domstolen fastslog under alle omstændigheder i samme doms præmis 57 (der gengiver punkt 30 i generaladvokat Pitruzzellas forslag til afgørelse *Ja zum Nürburgring mod Kommissionen*, C-647/19 P, EU:C:2021:347), at *en enhed, som ikke er konkurrent* til modtageren af den omtvistede støtte, også kan betegnes som »interesseret part«, hvilket kræver, at den godtgør, at der er risiko for, at denne støtte har *en konkret indvirkning på dens situation*, uden at uddybe begrebet »konkret indvirkning«. Generaladvokaten angav ligeledes klart i punkt 31 i forslaget til afgørelse, at »status som »interesseret part« ikke nødvendigvis forudsætter et konkurrenceforhold«, og udelukkede, at Retten havde begået en retlig fejl, da den betragtede appellanten som »interesseret part«, til trods for at den ligeledes havde konstateret, at appellanten »ikke opererer på de af de omhandlede foranstaltninger berørte markeder«.

³⁶ – Det er i øvrigt denne omstændighed, der gør de oplysninger og argumenter, som denne part eventuelt kan fremføre under den formelle undersøgelsesprocedure, nyttige.

godkendt af Kommissionen i afgørelsen om ikke at gøre indsigelse³⁷, har en konkret indvirkning på den pågældendes situation³⁸, uafhængigt af ethvert (aktuelt og potentielt) konkurrenceforhold som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF til støttemodtageren eller enhver indvirkning i sammenhæng med konkurrencen³⁹.

35. Det kan i denne forbindelse være relevant at henvise til en nyere dom af 15. september 2021, CAPA m.fl. mod Kommissionen⁴⁰, hvori Retten fastslog, at sagsøgerne, som var et kooperativ, der bestod af fiskere, samt fiskerivirksomheder og selvstændige fiskere, og som havde anfægtet en afgørelse om ikke at gøre indsigelse, hvorved Kommissionen havde erklæret seks projekter vedrørende franske havvindmølleparker, der lå i havområder, hvori de sagsøgende fiskere drev fiskeri, forenelige med det indre marked, ikke kunne anerkendes som »interesserede parter«.

36. I denne sag gjorde sagsøgerne, som ikke havde henvist til noget konkurrenceforhold til modtagerne af den pågældende støtte, gældende, at der var risiko for, at den omtvistede støtte havde en konkret indvirkning på deres situation, navnlig på grund af de lovgivningsmæssige begrænsninger af sejladsen, der var planlagt i de områder, som var berørt af disse projekter, og de nævnte projekters potentielt negative indvirkning på havmiljøet og fiskeressourcerne⁴¹. Retten fandt imidlertid, at sagsøgerne ikke havde godtgjort, at der var risiko for, at den nævnte støtte havde en konkret indvirkning på deres situation, hvilket i det væsentlige skyldtes, at der ikke var nogen sammenhæng mellem mekanismen for tildeling af denne støtte og de omhandlede projekters angivelige indvirkning på de sagsøgende fiskeres aktiviteter⁴².

37. Med forbehold af mit forslag til afgørelse i nævnte sag, der i øjeblikket er under appel⁴³, synes Rettens dom i samme sag at bekræfte, at Domstolen i sin hidtidige praksis, selv om den har godtaget, at der med henblik på kvalificering som »interesseret part« henvises til en konkret indvirkning på sagsøgerens situation, som ikke nødvendigvis er forbundet med dennes markedsstilling, har udelukket, at denne kvalificering udvides til situationer, hvor denne indvirkning ikke er direkte forbundet med den pågældende støtte – herunder alle de faktorer, der er relevante for, at støtten erklæres forenelig med det indre marked – og dermed ikke er direkte forbundet med afgørelsen om ikke at gøre indsigelse mod denne støtte.

³⁷ – Hvilket dermed ikke kun omfatter statslige støtteforanstaltninger i snæver forstand, men ligeledes alle relevante faktorer for at erklære støtte forenelig med det indre marked.

³⁸ – Jf. i denne retning dom af 2.9.2021, Ja zum Nürburgring mod Kommissionen (C-647/19 P, EU:C:2021:666, præmis 57).

³⁹ – Selv om dette forhold endnu ikke er blevet klarlagt i Domstolens praksis, er det efter min opfattelse muligt at bekræfte Kommissionens fortolkning om, at det alene er en indvirkning i sammenhæng med konkurrencen, der er relevant for vurderingen af en sagsøgers søgsmålskompetence, eftersom det formål, der forfølges med statsstøttereglerne (og som danner grundlag for Kommissionens kompetence på området), i det væsentlige er at bevare konkurrencen, og den pågældendes status som »interesseret part« blot er et særligt udtryk for kriteriet om at være umiddelbart og individuelt berørt, som er fastsat i artikel 263 TEUF. Efter min opfattelse indebærer denne fortolkning imidlertid en alt for snæver anvendelse af betingelserne for antagelse til realitetsbehandling af søgsmål til prøvelse af en afgørelse om ikke at gøre indsigelse. Når begrebet *påvirkning*, der er indført i retspraksis og gennemført ved artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589, forbindes med en indvirkning på sagsøgerens situation *i sammenhæng med konkurrencen*, skal det i øvrigt de facto påvises, at konkurrencen som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF påvirkes (også selv om det vedrører et andet marked end det, der er berørt af den formodede statsstøtte), hvilket uafhængigt af sin kompleksitet også kan gå ud over, hvad der er nødvendigt (og tilstrækkeligt) for at undersøge, om et søgsmål kan antages til realitetsbehandling, og i et vist omfang foregribe vurderingen af, om der er grundlag for dette søgsmål (i hvert fald hvad angår den formodede støttes virkninger på markedet).

⁴⁰ – T-777/19 (EU:T:2021:588, under appel).

⁴¹ – Jf. dom af 15.9.2021, CAPA m.fl. mod Kommissionen (T-777/19, EU:T:2021:588, præmis 53).

⁴² – Jf. dom af 15.9.2021, CAPA m.fl. mod Kommissionen (T-777/19, EU:T:2021:588, præmis 97 og 101). Ifølge Retten var den indvirkning, som sagsøgerne havde henvist til, uløseligt forbundet med dels de nationale myndigheders beslutninger om at anlægge disse projekter i de pågældende områder som led i deres politik for udnyttelse af energiresourcer, dels reguleringen af det offentlige maritime rum og de tekniske foranstaltninger, som disse projekter var omfattet af.

⁴³ – Sag C-742/21, CAPA m.fl. mod Kommissionen, som jeg som generaladvokat er blevet tildelt.

38. Det er sammenfattende min opfattelse, at status som »interesseret part« kræver, at der påvises en konkret indvirkning på denne parts situation, som er forbundet med statsstøttereglernes anvendelse og nærmere bestemt med tildelingen af statsstøtte. Sagsøgeren kan med andre ord kvalificeres som »interesseret part«, hvis denne støtte, som godkendt ved afgørelsen om ikke at gøre indsigelse, ligger til grund for sagsøgerens påvirkning.

39. Der findes efter min opfattelse vigtige indicier herfor i selve den omtvistede afgørelse. Når det fremgår af denne afgørelse, at Kommissionen ved vurderingen af en statsstøttes forenelighed tog hensyn til visse parter interesser eller til støttens virkninger for andre parter (hvilket gælder for tilsagn), bidrager dette nemlig til at identificere en begrænset kreds af personer, hvis interesser berøres af denne afgørelse⁴⁴.

Spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgerne i første instans har status som »interesserede parter«

40. Med det eneste appelanbringende har Kommissionen i det væsentlige foreholdt Retten, at den konkluderede, at sagsøgerne havde søgsmålskompetence i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF til at få prøvet den omtvistede afgørelse, idet den kvalificerede dem som »interesserede parter« alene på grund af det økonomiske tab, som de angiveligt havde lidt som indehavere af FRESH-obligationer som følge af de byrdefordelingsforanstaltninger, som Den Italienske Republik havde iværksat over for BMPS' efterstillede kreditorer. Retten anlagde således en alt for bred fortolkning af begrebet »interesseret part«, hvor det ikke kun omfatter enheder, som statsstøtten kan have konkurrencemæssige virkninger for, men også enheder, som anfægter andre aspekter af denne støtte, der ikke er forbundet med konkurrencen.

41. Retten fastslog i den appellerede dom, at den omtvistede afgørelse berørte sagsøgerne umiddelbart og individuelt, eftersom de var »interesserede parter«⁴⁵, og de havde gjort gældende, at deres proceduremæssige rettigheder var blevet tilsidesat⁴⁶. Retten fastslog i det væsentlige – uden at kvalificere sagsøgerne som aktuelle eller potentielle konkurrenter til modtageren af den omtvistede støtte og uden at bemærke, at den omtvistede afgørelse risikerede at få en konkret indvirkning på deres situation »i sammenhæng med konkurrencen« – at denne støtte risikerede at få en sådan indvirkning, eftersom de italienske myndigheders tilsagn og bl.a. omstruktureringsplanen, der var årsag til det formodede økonomiske tab, udgjorde en integrerede del af den nævnte støtte og som sådan blev undersøgt i forbindelse med Kommissionens vurdering af foreneligheden med det indre marked, uden at det havde betydning, at sagsøgerne ikke havde bestridt, at disse foranstaltninger som sådan var forenelige med det indre marked⁴⁷.

42. Den største udfordring i denne sag ligger i, at sagsøgerne i første instans ikke var berørt af de omhandlede foranstaltninger, dvs. af likviditetsstøtten og af rekapitaliseringen af BMPS, men snarere af byrdefordelingsforanstaltningerne i forbindelse med de tilsagn, som de italienske myndigheder havde afgivet, for at den omtvistede støtte kunne godkendes, og som var et led i de samlede foranstaltninger, som disse myndigheder havde anmeldt, og Kommissionen havde godkendt.

⁴⁴ – Det er i øvrigt min opfattelse, at den omstændighed, at der tages hensyn til de situationer, som blev undersøgt i den omtvistede afgørelse ved vurderingen af en støttes forenelighed med det indre marked, når det vurderes, om et søgsmål til prøvelse af denne afgørelse kan antages til realitetsbehandling, gør det muligt at undgå en udvidelse af kredsen af berørte personer, således at der indføres en »actio popularis«.

⁴⁵ – Den appellerede dom, præmis 63.

⁴⁶ – Den appellerede dom, præmis 60-62.

⁴⁷ – Den appellerede dom, præmis 40 og 41.

43. I lyset af den retspraksis, der gennemgås i punkt 22-37 i dette forslag til afgørelse, synes Retten imidlertid ikke at have begået en retlig fejl, da den fastslog, at de nævnte omstændigheder var tilstrækkelige til at kvalificere sagsøgerne som »interesserede parter«.

44. Det er nemlig korrekt, at ophævelsen af FRESH-aftalerne, som resulterede i tabet af betaling af kuponer i forbindelse med sagsøgernes FRESH-obligationer, skyldtes de italienske myndigheders beslutning om at indføre en byrdefordeling mellem BMPS' aktionærer og efterstillede kreditorer som led i omstruktureringsplanen for denne bank. Det er ligeledes korrekt, som Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgerne principielt ikke har bestridt, at de omhandlede foranstaltninger er forenelige med det indre marked.

45. Som Retten bemærkede⁴⁸, er de omhandlede foranstaltninger og tilsagnene imidlertid uadskillelige, for så vidt som disse sidstnævnte udgør en betingelse for at erklære støtten forenelig med det indre marked⁴⁹. Det følger nemlig af bankmeddelelsens punkt 41, 43 og 44, at en passende byrdefordeling, som i henhold til denne meddelelse er en betingelse for at yde statsstøtte, indebærer, at egenkapitalen først anvendes til at dække tabene, og dernæst at de efterstillede kreditorer normalt yder et bidrag⁵⁰.

46. Det kan derfor ikke antages, således som Kommissionen gjorde, at de byrdefordelingsforanstaltninger, der var et led i omstruktureringsplanen for BMPS, var uafhængige af statsstøtten og udtryk for de italienske myndigheders frie valg. Det skal nemlig påpeges, at byrdefordelingsforanstaltningerne var en integrerende del af den omtvistede støtte, som anmeldt af de italienske myndigheder og godkendt af Kommissionen, og spillede en vigtig rolle i forbindelse med vurderingen af, om disse foranstaltninger var forenelige med det indre marked⁵¹.

47. Efter min opfattelse udgør byrdefordelingsforanstaltningerne derfor ikke, som Kommissionen har anført, blot et »faktuel antagelse« om Kommissionens godkendelse, men snarere en betingelse for den anmeldte støttes forenelighed med det indre marked, som denne har fastsat i bankmeddelelsen⁵².

48. Hvad nærmere angår Kommissionens argument om, at overholdelsen af bestemmelserne om byrdefordeling i denne meddelelse var tilstrækkelig, men ikke nødvendig for, at den kunne erklære den omtvistede støtte forenelig med det indre marked, og at en medlemsstat frit kan vælge ikke at foreslå den de byrdefordelingsforanstaltninger, der er omhandlet i den nævnte meddelelse, hvis den har andre idéer, må det konstateres, at det er vanskeligt at forestille sig de af Kommissionen nævnte »andre idéer« eller »målrettede« foranstaltninger, som vil kunne erstatte det grundlæggende princip om byrdefordeling, der spiller en afgørende rolle for det system, der ved

⁴⁸ – Jf. den appellerede dom, præmis 40.

⁴⁹ – I denne henseende skal de indstævntes fortolkning om, at de kun var berørt af den del af den omtvistede afgørelse, der vedrørte omstruktureringsplanen, efter min opfattelse forkastes. Kommissionen drog nemlig ikke nogen særskilt konklusion vedrørende omstruktureringsplanen i denne afgørelse, men nøjedes med at tage stilling til den omtvistede støttes forenelighed med det indre marked, som denne støtte var anmeldt af de italienske myndigheder, under hensyntagen til alle elementer af disse foranstaltninger, herunder omstruktureringsplanen og de i planen omfattede byrdefordelingsforanstaltninger.

⁵⁰ – Jf. herved ligeledes dom af 19.7.2016, Kotnik m.fl. (C-526/14, EU:C:2016:570, præmis 42).

⁵¹ – Jeg må nemlig af den omtvistede afgørelses ordlyd (bl.a. 101.-110. betragtning) udlede, at Kommissionen i hvert fald anså byrdefordelingsforanstaltningerne for at være meget vigtige, om ikke afgørende, for erklæringen om den omtvistede støttes forenelighed. Det er i øvrigt muligt, at en eventuel prøvelse af disse byrdefordelingsforanstaltningers indvirkning på foreneligheden med det indre marked af den støtte, der blev anmeldt til Kommissionen, snarere vedrører den (materielle) vurdering af støttens forenelighed end den nødvendigvis mere overfladiske vurdering af, om søgsmålet kan antages til realitetsbehandling.

⁵² – Det har i denne forbindelse ingen betydning, at den omtvistede afgørelse ikke var en »betinget afgørelse« som omhandlet i artikel 9, stk. 4, i forordning 2015/1589, og at den ikke indeholdt noget formelt krav om de pågældende tilsagn og ikke gjorde dem bindende.

den samme meddelelse er indført for anvendelsen af artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF, især under de foreliggende omstændigheder, hvor de italienske myndigheders indgreb for at undgå BMPS' konkurs og det heraf følgende behov for en godkendelse fra Kommissionen efter sin karakter var særligt uopsætteligt.

49. Det er endvidere også korrekt, som Kommissionen subsidiært har anført, at sagsøgerne ikke selv er indehavere af FRESH-aktier (udstedt af BMPS og tegnet af JPM) og ikke er parter i FRESH-aftalerne (indgået mellem BMPS og JPM), som blev ophævet i forlængelse af byrdefordelingsforanstaltningerne, men er indehavere af FRESH-obligationer (udstedt af MUFJ for at forsyne JPM med de nødvendige midler til tegning af FRESH-aktierne).

50. Som Retten konstaterede i den appellerede dom, kunne ophævelsen af FRESH-aftalerne som følge af den indbyrdes afhængighed mellem de forskellige kontraktmæssige forbindelser, der lå til grund for FRESH-instrumenterne, påføre sagsøgerne i første instans et økonomisk tab, henset til tabet af betaling af kuponer, der var forbundet med FRESH-obligationerne, hvilket betød, at vedtagelsen af den omtvistede afgørelse risikerede at have en konkret indvirkning på deres situation. Det er derfor min opfattelse, at den omtvistede støtte, som anmeldt af de italienske myndigheder og erklæret forenelig med det indre marked ved den omtvistede afgørelse, hvis der tages hensyn til de tilsagn, som de italienske myndigheder afgav med henblik på denne erklæring om forenelighed, er til skade for sagsøgerne⁵³.

51. Det er endelig min opfattelse, at kendelse af 26.3.2014, Adorisio m.fl. mod Kommissionen⁵⁴, og dom af 19.12.2019, BPC Lux 2 m.fl. mod Kommissionen⁵⁵, som Kommissionen har påberåbt sig, ikke har nogen betydning for denne vurdering⁵⁶. I kendelsen i sagen Adorisio m.fl. mod Kommissionen fastslog Retten nemlig, at indehavere af efterstillede obligationer i en bank, der var blevet eksproprieret i forbindelse med en nationalisering af samme bank, ikke havde *søgsmålsinteresse* i forhold til en afgørelse fra Kommissionen om ikke at gøre indsigelse mod to støtteforanstaltninger, der var blevet anmeldt i sammenhæng med denne nationalisering⁵⁷, hvilken vurdering ikke er relevant for fortolkningen af den særskilte betingelse om *søgsmålskompetence*⁵⁸. I dommen i sagen BPC Lux 2 m.fl. mod Kommissionen fastslog Retten, at indehavere af efterstillede obligationer i en bank, hvis værdi var blevet forringet, efter at denne bank var blevet underkastet en afviklingsprocedure, ikke havde kompetence til at anfægte en afgørelse fra Kommissionen om ikke at gøre indsigelse mod en støtteforanstaltning, der var

⁵³ – Jf. navnlig den appellerede doms præmis 37 og 39.

⁵⁴ – T-321/13, ikke trykt i Sml. (EU:T:2014:175).

⁵⁵ – T-812/14 RENV, ikke trykt i Sml. (EU:T:2019:885).

⁵⁶ – Hverken dommen eller kendelsen er i øvrigt blevet appelleret.

⁵⁷ – Det skal påpeges, at Kommissionen ikke har gentaget sit argument om, at sagsøgerne i første instans ikke har nogen søgsmålsinteresse, i appelskriftet i den foreliggende sag.

⁵⁸ – Den situation, der var genstand for denne kendelse, synes under alle omstændigheder at adskille sig fundamentalt fra det foreliggende tilfælde, for så vidt som sagsøgerne i første instans, der var indehavere af efterstillede obligationer i en bank, klagede over, at disse obligationer var blevet eksproprieret i forbindelse med den nationalisering af denne bank, som Kongeriget Nederlandene havde iværksat parallelt med, at det anmeldte statsstøtteforanstaltninger til fordel for den samme bank. I dette tilfælde fastslog Retten på grundlag af en meget kortfattet begrundelse, at Kommissionen ved undersøgelsen af den omtvistede støttes forenelighed med det indre marked udelukkende havde taget hensyn til eksproprieringen som et kontekstuel forhold og ikke som en betingelse for disse foranstaltningers forenelighed (jf. kendelse af 26.3.2014, Adorisio m.fl. mod Kommissionen, T-321/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:175, præmis 25). Selv om Retten, som Kommissionen har gjort gældende, ligeledes bemærkede, at sagsøgerne ikke havde søgsmålskompetence på grund af det manglende konkurrenceforhold mellem sagsøgerne og modtageren af den omtvistede støtte (jf. kendelse af 26.3.2014, Adorisio m.fl. mod Kommissionen, T-321/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:175, præmis 44-48), skete det desuden i tilknytning til undersøgelsen af et argument fra disse sagsøgere, som havde gjort gældende, at nogle af dem ligeledes var konkurrenter til støttemodtagerne (jf. kendelse af 26.3.2014, Adorisio m.fl. mod Kommissionen, T-321/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:175, præmis 37).

blevet anmeldt i sammenhæng med denne afviklingsprocedure⁵⁹. I denne dom konstaterede Retten nemlig, at forringelsen af de pågældende obligationers værdi skyldtes de nationale myndigheders beslutning om at underkaste banken en afviklingsprocedure – idet der ikke var noget alternativ til denne procedure, henset til, at bankens aktiviteter var tabsgivende – og ikke tildelingen af den omtvistede støtte, hvilket ikke er tilfældet i den foreliggende sag, hvor ophævelsen af FRESH-aftalerne skyldes byrdefordelingsforanstaltninger, som er en integrerende del af den omtvistede støtte, der er blevet anmeldt og godkendt.

52. Det er sammenfattende min opfattelse, at Kommissionen ikke har godtgjort, at Retten begik en retlig fejl, da den forkastede denne institutions formalitetsindsigelse og erklærede, at søgsmålet kunne antages til realitetsbehandling.

Nationale retssagers manglende relevans for de indstævntes søgsmålskompetence

53. Kommissionen har uden at fremsætte et særskilt anbringende præciseret, at den omstændighed, at de indstævnte har anlagt retssager ved de luxembourgske retter til prøvelse af BMPS' ophævelse af FRESH-aftalerne, ikke gør det muligt at betragte dem som »interesserede parter« og ikke giver dem kompetence til at anfægte den omtvistede afgørelse. Disse retssager er kun relevante for undersøgelsen af de indstævntes søgsmålsinteresse, som udgør et særskilt krav i forhold til kravet om søgsmålskompetence, der er genstand for den foreliggende appel.

54. Det er i denne forbindelse tilstrækkeligt at påpege, at Retten ikke drog nogen konsekvenser af de nævnte retssager for så vidt angår de indstævntes status som interesserede parter som omhandlet i artikel 108, stk. 2, TEUF og artikel 1, litra h), i forordning 2015/1589.

55. Dette argument er derfor uden relevans i det foreliggende tilfælde og dermed uvirksomt.

Sagsomkostninger

56. I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge. I overensstemmelse med procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af det nævnte reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

57. Da Kommissionen har tabt sagen, foreslår jeg, at den pålægges at betale sagsomkostningerne.

⁵⁹ – Den pågældende afviklingsprocedure indebærer rent konkret, at der blev oprettet et midlertidigt kreditinstitut (»overgangsinstituttet«), hvortil banken overførte sine sunde kommercielle aktiviteter, samtidig med at den beholdt tabene vedrørende de aktiver og passiver, der var blevet overført til en »afviklingsenhed«, og det fremgik navnlig af de tilsagn, som de nationale myndigheder havde afgivet over for Kommissionen, at tilgodehavender tilhørende indehavere af efterstillede fordringer ikke kunne overføres til overgangsinstituttet (jf. dom af 19.12.2019, BPC Lux 2 m.fl. mod Kommissionen, T-812/14 RENV, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:885, præmis 7-14).

Forslag til afgørelse

58. Jeg foreslår, henset til det ovenfor anførte, at Domstolen træffer følgende afgørelse:

»– Appellen forkastes.

– Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler de indstævntes omkostninger.«